

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 188/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. C., zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Lukačovičovou, Hlavná 156, Dubová, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 22 C 72/1995-458 z 15. februára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 220/2013 z 9. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. C. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2014 doručená sťažnosť M. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáhal zrušenia v záhlaví uvedených rozhodnutí všeobecných súdov z dôvodu porušenia tam uvedených základných práv garantovaných ústavným poriadkom.

2. Ústavný súd z podanej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov zistil, že Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 15. februára 2013 zrušil podielové spoluvlastníctvo žalovaného sťažovateľa so žalobkyňou k parcele č... záhrada o výmere 1 021 m² reálnou deľbou tak, že novovytvorenú parcelu č... o výmere 511 m² prikázal do vlastníctva sťažovateľa a parcelu č... o výmere 510 m² do vlastníctva žalobkyne. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľa rozsudkom z 9. októbra 2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

3. Sťažovateľ napadol uvedené rozhodnutia polemikou s ich skutkovými a právnymi zisteniami, podľa ktorej výmera, tvar a účelné využitie pôvodnej parcely č... neumožňovali jej reálnu deľbu, najmä keď žalobkyňa nemala záujem o tento pozemok pre seba, ale iba pre tretie osoby, takže celá sťažnosť je len opakovaním argumentov, ktoré uplatňoval v predchádzajúcich štádiách konania.

4. Ústavný súd ustálene judikuje, že jeho úlohou je len ochrana ústavnosti, a nie „bežnej“ zákonnosti. Preto ústavný súd nie je povolaný na prieskum správnosti aplikácie protiústavného práva; nie je len ďalšou prieskumnou inštanciou v konaní pred všeobecnými súdmi (čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky) tak, ako ho do tejto pozície stavia obsahom sťažnosti sťažovateľ.

5. Navyše, po dôkladnom zoznámení sa s napadnutými rozhodnutiami ústavný súd konštatuje, že ako krajský súd, tak aj okresný súd sa s námietkami sťažovateľa riadne vysporiadali, pri meritórnom rozhodovaní prihliadali na všetky relevantné okolnosti, vec po právnej stránke zákonne a spravodlivo posúdili z pohľadu obidvoch účastníkov konania. Okolnosť, že všeobecné súdy nepresvedčili sťažovateľa, rovnako ako skutočnosť, že sa sťažovateľ doteraz nestotožňuje s ich závermi, nemôžu same osebe založiť dôvodnosť ústavnej sťažnosti a v žiadnom prípade ich nemožno považovať za porušenie jeho základných práv tak, ako ich označil vo svojej sťažnosti (petite), ktorou bol ústavný súd viazaný [§ 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

6. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014